

Олег Сенцов став лауреатом премії Сахарова

Читайте на 3-й сторінці

У Кривому Розі засновано кіноклуб медіапросвіти з прав людини

25 жовтня поточного року оргкомітет DOCU/КЛУБ надіслав на адресу ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство» повідомлення про те, що ним схвалена заявка про створення у нашому місті кіноклубу правової кінопросвіти Docudays UA. Рішення про створення Кіноклубу медіапросвіти з прав людини Docudays UA ухвалене загальними зборами членів ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство», організації-партнера фестивалю, і погоджене з керівництвом Криворізького економічного інституту Київського національного економічного університету імені Вадима ГЕТЬМАНА.

Членами Кіноклубу медіапросвіти з прав людини Docudays UA є волонтери, цільова аудиторія – ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство», студенти Криворізького економічного інституту Державного вищого навчального закладу «Київський національний економічний університет імені Вадима ГЕТЬМАНА» та ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство» підписаний МЕМОРАНДУМ про співпрацю.

Україна стала лідером у міжнародному рейтингу доступу до архівів КДБ

Інститут розвитку свободи інформації (IDFI) поставив Україну на перше місце в міжнародному рейтингу доступу до архівів Комітету державної безпеки СРСР. Рейтинг розміщений на платформі Open-Archives.org. Загальний результат України склав 70,11%. Оцінку визначали на основі п'ятих категорій, такими є: закони щодо діяльності державних архівів, архівні послуги, читальні зали (послуги та процедури для дослідників), веб-сайти (архівні, віддалені онлайн-сервіси) та інші закони, що стосуються архівів.

21 травня 2015 року набув чинності закон України «Про доступ до архівів репресивних органів комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років», відповідно до якого запроваджується вільний доступ до архівів та передача їх з-під відомств силових органів до Галузевого державного архіву Українського інституту національної пам'яті.

ДОВІДКА. Open-Archives.org – це онлайн-платформа, яка пропонує інтерактивний рейтинг архівної відкритості з пострадянських країн.

Сайт радіо «Свобода», 26 жовтня 2018 року

БІЛЬШІСТЬ ДЕПУТАТІВ МІСЬКОЇ РАДИ ПІДТРИМУЮТЬ ВИДОБУТОК КОРИСНИХ КОПАЛИН У ЛАНДШАФТНОМУ ЗАКАЗНИКУ КРИВОГО РОГУ

Сьогодні Криворізька міська рада мала б розглянути внесений фракцією «Об'єднання «Самопоміч» проект рішення «Про організацію охорони території ландшафтного заказника «Балка Північна Червона». Однак єдине, що цікавить провладних депутатів і мера, – це авторство ініціативи. До суті питання ніхто не дослухається. Аргументи ігноруються. Вже традиційно проект рішення не включили до порядку денного пленарного засідання. «За» проголосували 24 депутати. Дякуємо колегам!

Цікаву аргументацію щодо цього висловили представники «Опоблоку», який разом із «Батьківщиною» визначив долю заказників: проект рішення не має юридичних підстав, так як Дніпропетровська обласна рада не погодила дозвіл на видобування корисних копалин у межах заказників «Балка Північна Червона». Можливо, не чули про розподіл повноважень між радами різного рівня? Тоді нагадаю.

Закон України «Про природно-заповідний фонд України» (ст. 26) зобов'язує Криворізьку міську раду як власника та користувача земельних ділянок, оголошених заказником, їх охороняти та зберігати. Чому рада ігнорує свої прямі обов'язки збереження унікальних природних ландшафтів?

Трагікомізм ситуації пов'язаний із раніше озвученими владою заявами про перетворення Кривого Рогу на найчистіший металургійний центр України. Цьому присвячений цілий розділ Стратегії розвитку міста. А в план дій з реалізації Стратегії міська влада вписала зобов'язання щодо винесення меж об'єктів природно-заповідного фонду в натурі впродовж 2016 – 2019 років.

Ну, і не забуваймо про Екологічну програму Кривого Рогу. Там теж наявні голосні заяви щодо утримання та збереження об'єктів природно-заповідного фонду (п.б.1) та розробку проектів землеустрою з встановлення меж територій природно-заповідного фонду (п.б.2).

Обіцянки – цяцянки? Скільки там обіцяного чекають? У влади час ще є? А в нас із вами?

Розробку корисних копалин на території заказників вважають можливою депутати від «Опоблоку» та «Батьківщини».

Людмила БУРМАН,
м. Кривий Ріг, 24 жовтня 2018 року.
<https://www.facebook.com/burmanlyudmila>

У ВМС повідомили про можливу ескалацію в Чорному морі з боку Росії

Командувач Військово-морських сил України Ігор ВОРОНЧЕНКО повідомив про ймовірність подальшої ескалації в Чорному морі, адже Росія може вдатися до загострення ситуації в регіоні. Про це він заявив в ефірі телеканалу ICTV.

Зокрема, його запитали, чи може ситуація в Чорному морі стати такою, якою є в Азовському морі, з огляду на те, що Росія у Чорному морі захопила українські нафтові вишки, які тепер оточені російським чорноморським флотом. «Вони вже проводять опитування, коли судна під нашими прапорами і прапорами інших держав прямують до чорноморських портів. Капітани цих суден мають право не давати чіткої відповіді про характер вантажу і куди вони прямують. Але, на жаль, 90% капітанів дають такі відповіді. І я вважаю, що подальша ескалація і у Чорному морі, вона може бути проведена», – заявив ВОРОНЧЕНКО.

Як повідомлялося, 25 жовтня Європейський парламент схвалив резолюцію щодо ситуації в Азовському морі, яка передбачає посилення санкцій проти РФ у разі загострення ситуації.

УНІАН
«Тиждень», 30 жовтня 2018 року

У 2017-18 р.р. минає 80 років відтоді, як криваві репресії в комуністичному СРСР досягли найбільших масштабів за весь час існування сатанинської, людожерської імперії зла. Від травня 1937 р. до грудня 1938 р. за рішенням найвищих органів влади необґрунтованих переслідувань зазнали мільйони людей. Жертвами репресій, які проводилися з політичних, соціальних, національних та ідеологічних мотивів, стали найкращі представники всіх верств населення, всіх поневолені Москвою народів.

Неспростовно доведено: масові репресії були організовані і проводилися сталінською клікою з метою встановлення тоталітарного режиму й одноосібної диктаторської влади «вождя». Репресивні органи отримали завдання знищити опонентів і незгодних у правлячій верхівці. А також «очистити» суспільство від осіб, «неспроможних будувати соціалізм». Першочергові ліквідації підлягали «класові» вороги і їхні прислужники, вихідці з «нетрудових» класів, колишні «непмани» і «куркулі», а також усі, хто в минулому воював у складі антибільшовицьких воєнних формувань.

Також ставилася стратегічна мета залякати всіх, кого оминули репресії, приборкати людей фізично і духовно, перетворивши суспільство на покірне, слухняне стадо, що складається з бездумних осіб, які важко працюють на полях і фермах, на заводах, фабриках і шахтах. Працюють щоб їсти, а їдять, щоб працювати.

У результаті цілеспрямованої, планомірної репресивної політики сталінського режиму сотні тисяч здебільшого безвинних, далеких від політики людей за вироком судів і позасудових органів (т. з. «двійок», «трійок», особливих нарад) за брехливими звинуваченнями (у шпигунстві, належності до контрреволюційних, націоналістичних, терористичних організацій) були розстріляні. Вбивства відбувалися саме так, як учив «великий гуманіст» Ленін – негайно, без «ідіотської тяганини». Ще десятки мільйонів осіб були запроторені до численних ІТЛ – винищувальних концтаборів, де майже всі загинули від важкої праці, голоду, холоду і хвороб.

Братів КОВАЛЬЧУКІВ знищили криваві репресії

НЕ ОМИНУЛИ комуністичні репресії родин моїх батька й матері. Жертвами сталінщини стали обидва мої діди: КОВАЛЬЧУК Павло Силлович, уродженець с. Тернавка (нині Ізяславський р-н Хмельницької обл.) і ЗОРЕНКО Лаврентій Максимович (с. Косівка Володарського р-ну Київської обл.).

Ще в січні 1935 р. в результаті чергової хвилі репресій проти патріотичної української інтелігенції, що розпочалася після вбивства відомого комуністичного функціонера Кірова, був заарештований Лаврін ЗОРЕНКО. Його звинуватили в належності до антикомуністичної організації, яка планувала терористичні акти проти керівних діячів «радянської» України, і запроторили на 12 років до концтабору. Увесь термін покарання мій дід відбув у колимських таборих (Коліма - річка у Східному Сибірі, що впадає в Північний льодовитий океан) - найжорстокіших у всьому ГУЛази (Главное управление лагерей при НКВД СРСР). Але завдяки міцному здоров'ю він вижив у лютому комуністичному пеклі (хоча внаслідок нещасного випадку втратив праву ногу) і голодного 1947 р. калікою повернувся додому. Помер восени 1981 р.

Мій дід по батькові КОВАЛЬЧУК Павло Силлович (Силантійович) народився 1899 року в с. Тернавка Антонінського повіту Волинської губернії (нині Ізяславський р-н Хмельницької обл.) в селянській родині. Закінчив сільську церковно-парафіяльну школу. Там навчалися справді здібні діти. Завданням школи було не переведення учнів з класу до класу, незважаючи на успішність, як це практикувалося в радянські часи. У ЦПШ діти отримували хоча й початкові, але ґрунтовні знання з основних наук, а також з агрономії, ветеринарії тощо, і вміння застосовувати їх у практичній діяльності. Тому в подальшому успішно працювали бухгалтерами, канцеляристами, секретарями сільських і районних рад, а дехто після додаткової підготовки — навіть агрономами і ветфельдшерами. Окремі, мабуть, дуже здібні, у 1920-ті р.р. після річного навчання на робітфаках ставали студентами вишів, де здобували професії інженерів, учителів, лікарів тощо.

У часи Української Народної Республіки, орієнтовно 1917 р., Павло і його на рік старший брат Дмитро стали бійцями армії УНР. На жаль, нема достеменної інформації про те, в якому підрозділі служили брати КОВАЛЬЧУКИ, де, коли і під чийм командуванням воювали. Знаю тільки, що Павло завдяки освіті й характеру був призначений командиром взводу. Є невідомою інформація про те, що він брав участь у якихось важливих подіях у Києві, можливо, був присутній 22 січня 1918 р. на Софійському майдані під час проголошення Незалежності України.

1919 р. під час перебування військового підрозділу неподалік Старокостянтинова Павло захворів на тиф. Міг би померти в лазареті, бо ліків не було. Про хворобу повідомили дідового батька. Сила привіз напівживого сина додому.

У часи НЕП'у Павло, як найменший син, проживав з батьками і працював у їхньому господарстві. Згодом одружився і став успішно господарювати на своїй землі.

1930 року Павло добровільно віддав до новоствореного колгоспу двоє коней і весь реманент. Як освічена людина, знав: відмова від вступу до колгоспу призведе до розкуркулення, тобто пограбування всього його господарства. Також усвідомлював, що така поведінка буде розцінена владою як пасивний спротив її політиці. Отже загрожує всій родині: йому, колишньому петлюрівцю – арештом і тюрмою: батькам, жінці і синові – засланням на Північ. А вже всі учасники антибільшовицьких збройних формувань, особливо борці за державну незалежність України, перебували на обліку в ГПУ.

У колгоспі працював полеводом (виконував функції бригадира й агронома). Восени 1932 р. після зяжких дощів дуже рано вдарили морози. На полях залишилися хоч викопані, але ще не вивезені до цукрового заводу буряки. Замерзле болото затверділо і стало нездоланною перешкодою для непідкованих коней і возів, дерев'яні осі й колеса яких ламалися. Через невивезені буряки голову колгоспу І.ШЕВЧУКА і ще п'ятьох полеводів було заарештовано, звинувачено в саботажі, в навмисному невиконанні планів партії. Всі спроби людей зняти з себе вину й пояснити справжні причини ситуації, що склалася з буряками, несприятливою погодою, начисто відкидалися.

«Якщо не могли вивезти кінями, треба було мішками носити буряки на завод – заявив прокурор на судилищі, хоча знав, що відстань від села до заводу перевищує 25 км. Але хіба єгипетським фараонам було шкода нещасних будівників пірамід, які, важко працюючи, щодня гинули тисячами від голоду, хвороб і травматизму?! Покалічених на будівництві рабів використовували на легких роботах в каменоломнях, а тілами мертвих годували нільських крокодилів.

Мій дід Павло був засуджений до десяти років позбавлення волі (згодом Верховний суд УРСР скоротив термін до чотирьох років). Покарання відбував на будівництві Біломоро-Балтійського каналу. Ніякої техніки при спорудженні цього важливого для влади об'єкту не використовували, бо в СРСР її тоді не було. Хоча в «капіталістичних» країнах виробляли потужні екскаватори й бульдозери, але навіщо їх купувати, якщо у країні «робітників і селян» є дармова робоча сила-мільйони «ворогів народу»! Всі

важкі роботи виконували вручну такі в'язні, як Павло КОВАЛЬЧУК. Скелястий ґрунт підірвали динамітом, каміння розбивали молотами й вивозили з майбутнього річища каналу одноколісними возиками.

Від важкої виснажливої праці, недоїдання й холоду в'язні хворіли і масово вмирили. Оскільки в зоні будівництва лікувальних закладів не було, а на півночі СРСР крокодили не водилися, табірні адміністрація мала великий клопіт з тілами замучених будівників «соціалізму». Павло також важко захворів і перебував майже в безнадійному стані. У той час було ухвалене рішення відпустити додому тих виснажених «зеків-доходяг», які перебувають на порозі смерті. Моєму дідові і пощастило. Незважаючи на стан здоров'я і велику відстань до рідного села, він наприкінці голодного 1933 року приїхав додому. Завдяки тому, що в господарстві була корова, яка давала багато молока, він одужав і вижив. Хоча наслідки перенесеної цинги давали про себе знати.

Проте влада не дозволила Павлові залишатися в рідному селі, оскільки термін покарання залишився невідбутим, а судимість не була погашена. Впродовж півроку він мусив покинути межі України. У той час вже була запроваджена па-

спортна система, а без цього документу неможливо було нікуди виїхати. Павло декілька місяців працював вантажником на Бердичівському пивзаводі, звідки повернувся додому з паспортом.

Іхати вирішив у Челябінську область. Там ще з кінця 1920-х на ст. Бускуль проживав на тринадцять років старший двоюрідний брат КОВАЛЬЧУК Гаврило Савович (Савелійович). Він виїхав туди в часи, коли прокладалася Південно-Уральська залізниця. Оскільки був людиною грамотною, декілька років навіть працював її начальником. На жаль, про його минуле нічого не знаю. Але, очевидно, він не воював у лавах армії УНР, бо не працював би на керівній посаді.

Павло поїхав туди з жінкою і двома синами. Сподівалися, не надовго. На декілька років, поки отримає дозвіл на повернення в Україну. Працював ремонтним робітником. Родина проживала у службовому будинку за півтора десятка кілометрів від ст. Бускуль. Кругом, скільки сягало око, простягався безкрайній степ. Росли високі трави. Дід як справжній українець завів господарство: заготовляв сіно і вирощував биків. Щоправда, їх треба було оберегати від вовків, які особливо зимою, коли були голодні, цілими зграями підходили до самого двору і голосно вили.

Невідомо, як би могла скластися доля Павла КОВАЛЬЧУКА і його родини, якби 31 березня 1938 року його не заарештували енкаведисти. За словами бабці Теклі, того дня чоловік, як завжди, пішов на роботу, але ввечері додому не повернувся. Через декілька днів родина довідалася про те, що він - у Бускульському слідчому ізоляторі. Дружина на кілька днів раніше заарештованого колеги, який перебував в одній камері з Павлом, повідомила, що мала побачення з чоловіком. Той переказав їй Павлові слова, щоб родина продала все майно і поверталася в Україну, бо він уже ніколи з в'язниці на волю не вийде.

Жінка й діти виконали наказ чоловіка і батька (як виявилось час поперуналися в Тернавку. У рідному селі вони, як члени сім'ї «ворога народу», не знайшли співчуття. Бабця важко, без вихідних і святкових днів, майже задарма працювала в колгоспі. Щоб вижити за таких умов, прогудувати дітей і сплатити високі податки, доводилося після колгоспної роботи ночами скопувати заступом свій город, саджати овочі і збирати врожай. Її синів комуністи зневажливо називали дітьми петлюрівця.

Анатолій КОВАЛЬЧУК, учасник боротьби за незалежність України у 20-му столітті, онук репресованих українців Павла КОВАЛЬЧУКА і Лавріна ЗОРЕНКА. (Закінчення в наступному числі)

Руслан СТЕПУРА: суд визнав протиправною бездіяльність поліції та змусив розпочати слідство проти каналу «Дніпро-Інгулець»

26 жовтня 2018 року депутат фракції ВО «Свобода» у Кіровоградській обласній раді Іван ДОВБИШ здобув перемогу в суді та зобов'язав начальника Кропивницького відділу поліції розпочати слідство, щодо привласнення 225 000 гривень бюджетних коштів при здійсненні закупівлі комп'ютерної техніки каналом «Дніпро-Інгулець».

25 жовтня 2018 року Іван ДОВБИШ подав до Кіровського районного суду міста Кропивницького скаргу на бездіяльність посадових осіб Кропивницького ВП ГУ НП у Кіровоградській області щодо невнесення ними відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань на підставі заяви від 22 жовтня 2018 року про вчинене кримінальне правопорушення: привласнення бюджетних коштів в сумі 225 000 гривень Управлінням каналу Дніпро-Інгулець при здійсненні закупівлі комп'ютерів моноблоків у кількості 25 штук та одного ноутбука у ФОП Максима ДМИТРИЄВА.

«23 вересня 2018 року фракція ВО «Свобода» у Кіровоградській обласній раді прийняла рішення про встановлення контролю за державними та комунальними закладами, підприємствами та установами Кіровоградської області з метою проведення системної перевірки закупівлі ними товарів і послуг, що мають ознаки корупційних правопорушень.

Одним з об'єктів, щодо якого нами були виявлені ознаки корупційного правопорушення, став канал «Дніпро-Інгулець». Фракція підготувала текст повідомлення про виявлене правопорушення і доручила депутатові Івану ДОВБИШУ подати відповідну заяву до правоохоронних органів з метою відкриття кримінального провадження та внесення даних до ЄРДР. Однак, Кропивницький відділ поліції, в порушення вимог Закону, відмовився реєструвати нашу заяву і відкрити кримінальне провадження. Тож Івану ДОВБИШУ довелося особисто звертатися до начальника Кропивницького ВП для отримання письмової відповіді, з викладенням причин відмови. У підсумку, ми отримали абсолютно неприйнятну з правової точки зору відписку про те, що «Дніпро-Інгулець» територіально знаходиться у Світловодському районі й Кропивницький відділ поліції не буде займатися цією справою.

Звісно, ми не збиралися толерувати подібну неправову позицію начальника Кропивницького відділу поліції. Тож, за рішенням фракції, депутат Іван ДОВБИШ подав скаргу до суду. 26 жовтня 2018 року Кіровський районний суд міста Кропивницького визнав протиправною бездіяльність посадових осіб Кропивницького відділу поліції та зобов'язав його начальника протягом 24 годин внести відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань. Отже, ми здобули чергову перемогу над правовим нігілізмом поліції і сподіваємося, що вже хоча би слідчі дії правоохоронними органами проведуться з більшою відповідальністю», - прокоментував голова фракції ВО «Свобода» у Кіровоградській обласній раді Руслан СТЕПУРА.

<https://www.facebook.com/istepura/sts/10210560067796860?tn=K-R>

Олег Сенцов став лауреатом премії Сахарова

Лауреатом премії САХАРОВА «За свободу думки» 2018 року став український режисер Олег СЕНЦОВ, ув'язнений у Росії. Рішення оголосили 25 жовтня в Європейському парламенті у Страсбурзі, повідомляє кореспондент радіо «Свобода».

Представники Європейської народної партії, зокрема, євродепутат від Словаччини Едуард КУКАН привітав рішення, заявивши: «Олег СЕНЦОВ – в'язень совісті, чесна й невинна людина, яка після протистояння російській окупації Криму була засуджена до 20 років в'язниці російськими судами за фактом обвинувачення в плануванні терористичних актів. Це – порушення міжнародного права та елементарних стандартів правосуддя. Підтримуючи Олега СЕНЦОВА, Європарламент використовує можливість залишатися вірним своїм переконанням, принципам демократії, правам людини та гідності, верховенству права та свободі думки».

Голова фракції лібералів Гі ВЕРХОФСТАТ, зі свого боку, заявив, що «історія Олега СЕНЦОВА – це історія понад 65 інших українських громадян, ув'язнених режимом ПУТИНА з чисто політичних міркувань, з метою примусити замовчати кожного громадянина Криму, який сміє заперечувати або критикувати анексію півострова Росією».

«Олег СЕНЦОВ був викрадений зі своєї країни, під загрозою катувань, і ув'язнений в Росії за сфабрикованими звинуваченнями, без доступу до справедливого судового розгляду. Я сподіваюся, що ця премія допоможе СЕНЦОВУ та всім українцям, заарештованим або засудженим в Росії на політично мотивованих підставах, і вони знову будуть вільні і зможуть повернутися до своєї рідної країни», – наголосив ВЕРХОФСТАТ.

Раніше СЕНЦОВ потрапив до списку фіналістів на отримання премії «За свободу думки» імені Андрія САХАРОВА. Як повідомляв кореспондент радіо «Свобода», два інші претенденти – Насер ЗЕФЗАФІ, лідер Гірака, масового руху непокори в районі Ріф, Марокко, який проводить боротьбу з корупцією, пригніченням і зловживаннями владою, та громадські організації, що захищають права людини і рятують мігрантів у Середземному морі.

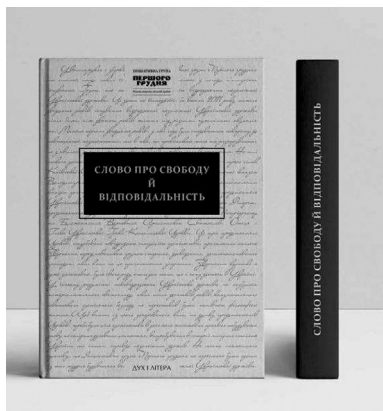
На здобуття премії СЕНЦОВА висунула група Європейської народної партії в Європейському парламенті. Церемонія нагородження має відбутися 12 грудня у Страсбурзі. Від 1988 року Європарламент присуджує премію САХАРОВА особам та організаціям, які захищають права людини і засадничі свободи. Цьогорічних номінантів оголосили 27 вересня комітети Європарламенту із зовнішніх справ та із розвитку, а також підкомітет з прав людини. Минулого року лауреатами премії САХАРОВА стали демократична опозиція і політв'язні Венесуели.

Олег Сенцов засуджений у Росії на 20 років ув'язнення за звинуваченням у підготовці терактів у анексованому Криму. Режисер відкидає звинувачення. На знак протесту він голодував від 14 травня з вимогою звільнити всіх українців, яких Росія утримує за політичними мотивами. СЕНЦОВ припинив голодування 6 жовтня. Він назвав це «вимушеним заходом через загрозу насильницького годування». З вимогою негайно звільнити СЕНЦОВА до Росії неодноразово зверталися міжнародні організації, західні уряди, митці й активісти в усьому світі.

Сайт радіо «Свобода»,
25 жовтня 2018 року
На світліні (1-ша стор.): Олег СЕНЦОВ

Слово про книгу, свободу і відповідальність

Феномен групи «Першого грудня» виріс до рівня, коли вже можна говорити про заслужене місце в історії, а навіть підбивати підсумки. Бо чим, якщо не підсумками, можна назвати вихід книги про групу «Першого грудня»? Слово «підсумки», вжито в цьому контексті, не мусить нас лякати: воно знаменує не кінець історії, а перейдений шлях. Бо шлях, якщо зупинитися й озирнутися назад, виявиться надивовижно далеким – відкриває нам панораму на зміну епох. При тім сама дорога, звісно, залишається невблаганною: вона хоче йти далі і вимагає нових подвигів – й ініціативна група «Першого грудня» продовжує нею йти. Книга «Слово про свободу і відповідальність» виходить цього року у видавництві «Дух і літера». Збірка названа титулом одного з основоположних програмових текстів ініціативної групи, написаного у листопаді 2015 року. Книгу презентували на вересневому Book Forum у Львові. Перші примірники можна було придбати на столиках книжкового форуму...

До книги ввійшли заяви та звернення «Першого грудня», котрі, згідно з анотацією, охоплюють широке коло тем «духовного поступу держави, її морального й політичного розвитку». У збірці також опубліковано статті та інтерв'ю учасників ініціативи.

Співупорядниця збірки Ярина ЯСИНЕВИЧ нагадала, що ініціативна група «Першого грудня» постала на 20-ту річницю референдуму про Незалежність України, 1 грудня 2011 року. «Ішлося про протистояння моральних авторитетів проти кримінальних. Влада була не просто недолюга – до влади прийшли вбивці. Виник великий запит на лідерство і провідництво», – нагадує Ярина.

Слово «Першого грудня» супроводжувало українців у критично важливі періоди історії Незалежності – під час Революції гідності (фактично, в піковий момент протистояння моралі з криміналітетом) і під час спалаху війни в Криму й на Донбасі.

Мирослав МАРИНОВИЧ (учасник групи «Першого грудня» з часу її заснування 2011 року): «Я назвав би цю книжку кардіограмою, кардіограмою серцебиття України. У ній можна вловити все: пульс України, те, як він змінювався, то затихаючи, то прискорюючись. Там можна побачити аритмію, яка характеризувала наше суспільне життя. Добрий діагност по цій кардіограмі дасть добре визначення нашому

станові, дасть діагноз усім нашим хворобам – як тоді, коли ми стояли на вершині ентузіазму, так і тоді, коли ми падали в долину зневіри і розчарування».

Голова Асоціації єврейських громадських організацій та общин України Йосип ЗІСЕЛЬС розповідає про досвід «Першого грудня»: змінювалися всі, разом із країною і суспільством. «Бачимо, суспільство на наших очах змінюється. Триває еволюція країни, яка стала врешті вільною. Працюють еволюційні закони. Основним чинником є те, що українці вперше в історії стали більшістю у своїй країні, а не великою меншиною в імперії. Це потужний чинник випрацювання нової ідентичності. Ми намагаємося цьому допомогати. Але це не є наша заслуга – це заслуга еволюції», – каже ЗІСЕЛЬС, представник «другої хвилі» у складі ініціативної групи.

Для Леоніда ФІНБЕРГА, головного редактора видавництва «Дух і літера», найбільшим здобутком минулих років є розвиток громадянського суспільства. Він вважає цю тенденцію суголосною з роботою групи «Першого грудня». Пан Фінберг мріє про те, що голос інтелектуалів ставатиме дедалі гучнішим, і сподівається, що книжка в цьому допоможе. «Я належу до тих людей, які колекціонують не тільки проблеми, а й намагаються перерахувати і виділити наші здобутки, – розповідає головний редактор «Духа і літери». – Моя теза – треба порівнювати свій розвиток не з тим, що є у Франції чи в Польщі, а з тим, що ми мали вчора. Цей список [здобутків] не такий малий: багато що створили за ці десятиліття і навіть останній роки. Йдеться про декілька справжніх університетів у країні, про видавництва, які пройшли шлях від того, що в нас не було жодної книги на філософську, історичну чи культурну тематику, перекладеної українською мовою, до цілої індустрії. Але найбільший здобуток, попри все, – становлення громадянського суспільства»

Підготував Володимир СЕМКІВ
Сайт «ЗБРУЧ», 18 жовтня 2018 року
(У скороченому вигляді)
Повністю читайте за посиланням: <https://zbruc.eu/node/83771?fbclid=IwAR0r-R6-9qZBaOsKLIIFbP5LaldpfdIBLqaro3XNwbdUXF-5k57k4CgOcpmM>

Обійти мораторій на землю будь-яким чином: Дніпропетровщина - у лідерах з оформлення емфітевзису

За 17 років дії мораторію, який забороняє купувати, продавати та, фактично, володіти власною землею, почали з'являтися напівлегальні схеми його обходу. Один з найпоширеніших – оформлення емфітевзису. За інформацією Програми Світового банку, Дніпропетровщина – у п'ятірці лідерів за кількістю відповідних операцій.

Емфітевзис – це право користуватися чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб. Строковий емфітевзис не можна оформити більше, ніж на 50 років. Дія безстрокового емфітевзису необмежена. Відсутні й вимоги стосовно форми, розміру та термінів оплати, тобто можна одразу сплатити повну суму за весь термін користування ділянкою. Фактично – купити землю.

Водночас, цей спосіб має і негативні сторони, адже існують великі ризики. Продавці, через обмеження конкуренції на ринку, не отримують справедливої вартості за свій пай. Крім того, аби сплачувати менше податків, у договорі часто не зазначають реальну суму. Ризик для продавця у тому, що й на руки він може отримати занижену суму – ту, яку зазначили у договорі. Покупці, хоч і сплачують за землю, формально все ж таки не є власниками ділянок. Залишається також і можливість розривання договору.

За кількістю проведених у 2016 транзакцій емфітевзису Дніпропетровщина займає 4 місце. Усього – 1212 операцій. У лідерах Дніпропетровська область і за площею сільськогосподарських земель, що були передані у право користування через емфітевзис – 4 128 гектари.

Раніше повідомлялось, що Європейський суд з прав людини зобов'язав Україну зняти мораторій на продаж землі.

Домінік ФРАНКО,
Сайт «Дніпроград», 30 жовтня 2018 року

Так було запрограмовано за часів УНР, - Юрій ШУХЕВИЧ підтримав перейменування області на Січеславську

Народний депутат України, син Героя України Романа ШУХЕВИЧА, голова УНА-УНСО Юрій ШУХЕВИЧ підтримав перейменування Дніпропетровської області на Січеславську. Про це повідомляє «Дніпроград» з посиланням на публічну сторінку «Громадська підтримка СічеславськаТАК» у Facebook.

Юрій ШУХЕВИЧ наголосив, що комуністична система була нелюдським режимом, і ПЕТРОВСЬКИЙ – один з його представників.

«Ми визнали, що то був злочинний режим. І наразі не проводити декомунізацію це просто ганьба. Вона в нас ніби йде, але ніяк не завершиться. Я досі вважаю, що перейменування Дніпропетровська на Дніпро було великою помилкою. Місто мало стати Січеславом. Тому наш обов'язок обрати гідну назву області – Січеславська. Так було запрограмовано за часів УНР», – зазначив ШУХЕВИЧ.

Нагадаємо, кіборг, боєць Нацгвардії батальйону ім. КУЛЬЧИЦЬКОГО Олександр ЖИВОТОВСЬКИЙ підтримав перейменування Дніпропетровської області на Січеславську.

Дарина ТВАРА,
Сайт «Дніпроград», 30 жовтня 2018 року

Василя НОВІКОВА, у нас ще не було. І для міської виставкової зали ця виставка, яка відкрилася 16 жовтня, стала справді прем'єрною. До того ж, ті близько тридцяти скульптурних мініатюр, які тут були представлені, мають зв'язок не тільки з великою історичною добою Української козацької держави, але й торкаються нашого дуже тривожного сьогодення.

На цій культурно-мистецькій події Василь НОВІКОВ супроводжував розповідь про роботи своїми віршами. Такими, як ось цей, під назвою «Іловайський рондель», який автор присвятив усім, хто був у Іловайському котлі. (про трагедію літа 2014-го року під час російсько-української війни):

«У пеклі хто буде хвалити Тебе?
У смерті про Тебе нема пам'ятання –
Вона, кровожерна, з гучним зави-
ванням
Залізними кігтями землю шкребе.

І небо у пекло летить голубе...
Невже то приходить година остан-
ня?...
У пеклі хто буде хвалити Тебе?
У смерті про Тебе нема пам'ятання.

О ні, не ховаєм від бою себе,
Бо мирнеє рідним потрібне світан-
ня.

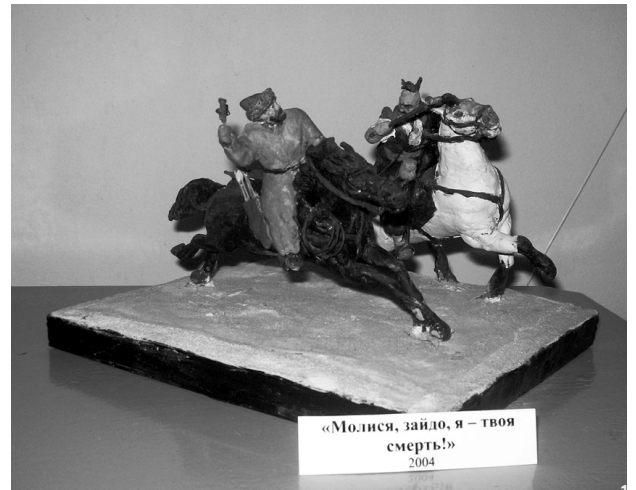
філософська й біблейська складові, причому остання – переплітається із сучасністю. І якщо в роботах наші читачі можуть цього вже не побачити (бо виставка працює лише до початку листопада), то у віршах відчувається (як ось у цьому, під назвою «Юда»:

«Не тоді, коли за словом
Бога
Бездоріжжям часто ви-
ішли –
Зради легку вибравши
дорогу,
В бруд свої втопив ти
постоли.

І надумав вкоротити віку
Ти, нещасний, вперше ще тоді,
Запроданську справу коли дику
Ти в своєму серці породив.

Не тоді, на гілці як повиснув,
Міцно ухопила тебе смерть –
Згубний зашморг в ту мить тебе
стиснув,
Сріблом як гаман наповнив
вщерть.

А душа твоя, убога й квола,

А сам автор під час представлення продовжував розповідати не тільки про скульптури, але й читати вірші. В тому числі й цей, присвячений відомому на всю Україну й за кордоном українському казарю ЛІРНИКУ, під назвою «Щоб пив народ»:

«Щоб пив народ лиш чистую во-
дицю,
Розрию я забуту цю криницю
Під купою галуззя та сміття.
На труд цей покладай хоч все життя.
Бо, вірячи ворожим небилицям,
Народ мій п'є затруєні дурниці,
І, сатані послужливе чорта,

ПРО ВЕЛИКЕ КОЗАЦТВО – ЯСКРАВИМИ ОБРАЗАМИ В МАЛЕНЬКИХ ФОРМАХ

ПЕРШ за все, ця виставка вразила своєю неповторністю. Бо, погодься, чимало вже всього створено у нас в Україні на козацьку тематику: і багато книг надруковано, і багато полотен написано, і скульптурні твори виставлені для того, щоб кожен міг їх бачити. Щодо останнього, то це, – наприклад, велика скульптура козака Рога на коні авторства криворізького творця Олександра ВАСЯКІНА, що знаходиться біля приміщення міської ради. Але того, що вийшло в світ з-під рук скульптора-мінімаліста

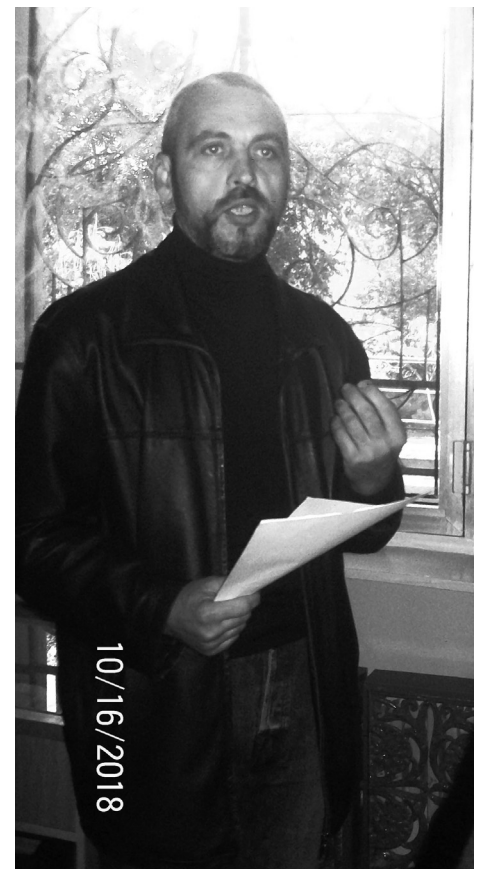
Не дай, Боже, нас на пекельне зго-
рання,
Бо якщо весь світ полетить шкере-
берть –

У пеклі хто буде хвалити Тебе?»
Над виставленими мініатюрними фігурками, зробленими із скульптурного пластиліну з додаванням глини та з наступним розмальовуванням акварельними фарбами автор (як він сам зізнався) працював близько двох років. Що цікаво, в цих роботах (а також – у віршах Василя НОВІКОВА) є

Так, неначе срібло у сміття,
Упуска знесилено додолу
Пізнє й непотрібне каяття.

Навіть смерть не дасть тобі спо-
кою,
Бо уже навів твоє ім'я,
Пам'яттю вкарбоване людською,
Зрада обезсмертила твоя».

Навколо нас – все більше подій, які можуть принести із собою як добре, цілюще, так і зле, руйнівне. І Василь НОВІКОВ усе це відчуває. І – далеко не тільки через те, що має ґрунтовну вищу освіту (в минулому закінчив навчання в Криворізькому педагогічному університеті на відділенні української філології), а і з тієї причини, що постійно вдивляється в зміни, що відбуваються в місті, в країні в цілому й за кордоном і при цьому намагається все те збагнути й осмислити, створюючи нові образи й важливі для розвитку українського громадянського суспільства проекти. Тож не випадково він, реалізувавши ідею Андрія ГРИЦУНА, створив на базі його малюнка макет козацького хутора «Інгульський». Разом із своїми однодумцями і громадськими активістами з Інгульської паланки Війська Запорозького Низового Українського Козацтва він подав його на міський конкурс «Громадський бюджет – 2019», який може стати живою реальністю на території парку «Ювілейний», що в Довгинцівському районі. Про нього розповів під час відкриття виставки не тільки автор, а й суддя козацької честі Інгульської паланки Василь УМРИШ. Серед гостей був присутнім і колишній вояк УПА Йосип ГЕВЧУК, якому теж дуже сподобались і мініатюрні фігурки козаків, і представлений макет хутора.

З горілкою мішає забуття
Щоб пив народ...
Відкрию всім я предків таємницю,
Щоб в чисте русло потекло буття,
В неволю щоб не було вороття
І, наче воду чистую, правдицю
Щоб пив народ»..

Творчістю має розквітати Україна в майбутньому, а значить – спиратися на діяльність таких творців, як Василь НОВІКОВ та його побратими.

Олена МАКОВІЙ
На світліні (вгорі) – роботи
Василя НОВІКОВА, (нижче) –
Василь НОВІКОВ, Василь УМРИШ
і Йосип ГЕВЧУК.
Фото С. ЗІНЧЕНКА

Промінь Просвіти Є
Видавець і засновник – ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство».
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 2162 – 900 р, видане 23.02.2017 р.
Передплатний індекс: 60093
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг,
вул. Церковна, буд. 3, к. 210. e-mail: kmpzt@ukr.net.
Тел. 067-568-39-73, 050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО.
Редакційна колегія: Сергій ДАШ-
КОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола
КОРОБКО (голова об'єднання), Олександр
ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим
БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на
місяць. Комп'ютерна верстка Л. Верьовки.

Відповідальність за точність наведе-
них фактів, цифр та імен несуть автори
матеріалів.
Редакція не рецензує і не повертає
рукописи.
За умови використання наших ма-
теріалів посилання на газету «Промінь
Просвіти Є» обов'язкове.

Газету друкує офсетним спосо-
бом
КП «Криворізька друкарня»
Криворізької міської ради
50050, м. Кривий Ріг,
пр. Металургів, 28,
тел. 90-63-35.
Обсяг – 1 друкований аркуш.
Наклад – 1000 примірників.
Замовлення № 1972.